

vil dette kunne aftale med Regjeringen, om ikke dette Lovforslag maatte allerede kunde formuleres saaledes, at det ogsaa skuldestgjøre Regjeringens Dufte om den endelige Beslutning.

Formanden: Der foreligger altsaa to Forslag; det ene om, at Sagen overgives til et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer, og det andet om, at Sagen henvises til det Udvalg, der behandler Finantsloven. Ved Afstemningen vil jeg først lade afstemme om Nedsættelsen af et særligt Udvalg, og hvis dette vedtages, bortfalder Spørgsmaalet om Sagens Henvisning til Finantsudvalget.

M. Sage: Der er yttret særdeles Meget af det ærede Medlem, der sidst talte, som kunde trænge til adskillige Bemærkninger, og de skulde heller ikke udeblive, dersom det ikke her alene dreiede sig om Sagens Henvisning til et Udvalg eller ikke, hvorved jeg altsaa finder mig afflaaret fra at besvare en Deel af det, det ærede Medlem ansøgte.

Madsen: Da jeg seer, at Ingen understøtter mit Forslag om at henvise denne Sag til Finantsudvalget, vil jeg tillade mig at tage det tilbage.

Da Ingen optog det saaledes fravalgte Forslag, var det bortfaldet.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Neergaards ovenanførte Forslag under Afstemning og vedtoges med 59 Stemmer imod 15.

Man gik derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Udkast til Lov om udvidet Næringsfrihed for Frederiksberg Commune.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A, Spalte 577.)

L. C. Larsen: Jeg ønsker, at det maa være klart for det ærede Thing, hvad dette Lovforslag gaaer ud paa, og jeg skal derfor tillade mig at fremstille dets Indhold. I den 1ste Paragraph af Forslaget nævnes der 4 Pa-

ragraver af Næringsloven. Af disse omhandler den 28de Paragraph Grændserne for Haandværksbrift paa Landet, den 54de Paragraph Grændserne for Groshandel, Kjøbmandshandel og Detailhandel paa Landet, den 55de Paragraph Høerhandel og den 57de Markandiserhandel, altsaa den hele Haandværks- og Handelsbrift paa Landet. Endelig nævner Forslagets § 2 de Næringsveie, som i Næringsloven ere henførte under Beværtningsnæring og tillige Herbergeren; derunder er ogsaa fremdeles nævnt Brændeviinsbrænderi, som omtales paa et andet Sted i Næringsloven. Endelig omtaler Forslagets § 3 den saakaldte „ringe Handel“. Denne Opregning af de Næringsveie, for hvilke Lovforslaget gaaer ud paa at skaffe Frigivelse paa Frederiksberg, vil vise, at det er den hele borgerlige Næring, som er henlagt til Kjøbstæderne, der nu ønskes frigiven for Frederiksberg; der bliver idetmindste høist ubetydelige Undtagelser tilbage. Den eneste Undtagelse jeg, hvad selve Næringsbriftens Bestaand angaaer, kan see, at der bliver tilbage, er Bestemmelserne i Næringslovens § 29 om, at paa Landet maae Guldfslagere, Guldrækkere, Guldsmede og Bogtrykkere ikke nedsætte sig uden kongelig Bevilling; men der vil sees, at dette er Næringsveie, hvoraf der er saa overordentligt faa, at det jo næsten ikke er rimeligt, at nogen skulde ville nedsætte sig paa Frederiksberg og drive Forretninger af den Art og ialtsald er dette dog en mindre Gjenstand. Jeg veed virkelig ikke, hvorfor den ærede Forslagsstiller ikke vil have, at der uden videre maa nedsætte sig Guldfslagere, Guldrækkere, Guldsmede og Bogtrykkere paa Frederiksberg, naar alle de andre Næringsveie maae komme der; thi de kunne dog komme der efter Bevilling, saa at det overhovedet ikke vil have nogen væsentlig Betydning. Derimod vil der vel, isald Forslaget bliver antaget, blive nogle ganske faa Forskjelligheder tilbage mellem Næringsbriften i Kjøbenhavn og Næringsbriften paa Frederiksberg. I den Henseende skal jeg dog først fremhæve, at Næringsloven tillader Haandværkere paa Landet ligesaavel at arbejde for Kjøbstabbevere som for Landbevere. Derved er altsaa egentlig den vigtigste Gjenstighed given fri; men der bliver for Haandværkere